ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ MAURICE DEKOBRA

Η Μ^ΙΣ ΟΥΑΤΣΟΝ

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐργαζόταν στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα του ὁ Ἀρμάνδος Ντελακλίν, εἶχε δύο εὐχάριστες ἐκπλήξεις στὴ ζωή του. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ ἑορτὴ τῆς πεντηκοντατετηρίδος τοῦ ἐργοστασίου τῶν ὑδάτων «Σέλτς» ποὺ ἦταν τὸ καύχημα τοῦ πατέρα του ὡς μηχανικοῦ καὶ ἐργοστασιάρχου. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἑορτῆς ἦτο νὰ τοῦ χαρίσῃ ὁ πατέρας του ἕνα θαυμάσιο ἀγγλικὸ ἄλογο. Ἡ δευτέρα ἦτο ἡ ἄφιξις στὰ γραφεῖα τοῦ ἐργοστασίου μιᾶς χαριτωμένης δακτυλογράφου τῆς Μὶς Οὐάτσον ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ πέρασε τὸν Ἀτλαντικὸ γιὰ νὰ ἐργασθῇ στὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας.

Δὲν ἦταν οὔτε ἡ ἐγγόνη τοῦ Ρουφέλερ οὔτε ἡ βαπτισιμιὰ τοῦ Βιντερμπίλτ. Ἦτο μιὰ ἁπλῆ χαριτωμένη νέα ποὺ ἤθελε τίμια νὰ κερδίσῃ χρήματα ὡς δακτυλογράφος.

Ἡ καλλίτερς στιγμὲς τῆς ἐργασίας τοῦ Ἀρμάνδου ἦταν ὅταν ἡ δὶς Μαὶη ἐκάθητο κοντά του στὸ γραφεῖο καὶ μ' ἕνα μπλὸκ καὶ ἕνα μολύβι στὸ χέρι κρατοῦσε στενογραφικῶς αὐτὰ ποὺ τῆς ὑπαγόρευε ἐκεῖνος. Ὅταν ἐτελείωνε τῆς ἔλεγε πάντα στερεοτύπως :

— Αὐτὸ ἦταν ἡ δουλειά σας γιὰ σήμερα, δὶς Μαὶη.

Τῆς τὸ ἔλεγε αὐτὸ κάπως στενοχωρημένος γιατὶ ἔτσι ἔφευγε ἀπὸ κοντά του ἡ χαριτωμένη δακτυλογράφος του. Τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του ἕως τὴν στιγμὴ ποὺ ἔκλεινε πίσω της τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του καὶ τότε μόνον κουνοῦντας αἰνιγματικὰ τὸ κεφάλι του, ἔσκυβε στὰ χαρτιά του γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασία του.

Κάθε Κυριακὴ βράδυ ὁ κ. κὰ ἡ κ. Ντελακλὶν παρέθεταν γεῦμα στὴν κ. Μπουσὲ καὶ τὴν κόρη της Ἔμμα τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα γυαλιὰ καὶ οἱ μπουκλες ἔκαμαν τὸν Ἀρμάνδο νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του πρὸς μεγάλο σκάνδαλο τῆς μητέρας του ἡ ὁποία θεωροῦσε τὴν κόρη ἐκείνη ὡς πρότυπον ὡραιότητος !

Ἡ Ἔμμα ἦτο 17 ἐτῶν καὶ φαίνεται ὅτι τῆς ἄρεσε αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς γιατὶ εἶχε σταματήσει ἐκεῖ πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν της ἡ κ. Ντελακλὶν καὶ συχνὰ ἔλεγε στὸν γυιό της.

— Νὰ ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μου, αὐτὴ εἶνε γιὰ σένα..

— Ἐγὼ μαμὰ νὰ παντρευτῶ μίαν στραβή ; αὐτὸ ποτέ...

— Δὲν εἶνε ὅπως τὸ λὲς παιδί μου· ἔχει καλὴ καρδιὰ καὶ θὰ σ' ἀγαπᾶ.

Ὁ Ἀρμάνδος ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὶς εἰρωνίες του χωρὶς νὰ δίδῃ σημασία στὰ λόγια τῆς μητέρας του.

Μιὰ Κυριακή, ὁ ἐργοστασιάρχης τοῦ Σέλτς ἐδήλωσε στὴν γυναίκα του κάπως περίεργα ὅτι τὸ βράδυ ἔπρεπε νὰ προστεθῇ καὶ ἄλλο σερβίτσιο στὸ τραπέζι.

— Ποιὸν ἐκάλεσες πάλιν ;

— Τὴν Μὶς Οὐάτσον τὴ δακτυλογράφο μας, ἀπάντησε μ' ἕνα σοβαρὸ ὕφος ὁ κ. Ντελακλίν. Ἔμαθα ὅτι αὐτὴ ἡ μικρούλα Ἀμερικάνα εἶνε ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια καὶ βρίσκεται μόνη της στὸ Παρίσι. Ἔνα ἀμερικάνικο καπρίτσιο τὴν ἔφερε στὴν πόλιν μας νὰ ἐργασθῇ. Βαριέται ἡ καϋμένη μόνη της τὴν Κυριακὴ καὶ γι' αὐτὸ τὴν προσκάλεσα.

Ἡ κ. Ντελακλὶν ἐζάρωσε τὸ πρόσωπό της. Κάτι ἤθελε νὰ πῇ ἀλλὰ ὁ γυιός της τὴν ἐμπόδισε :

— Θὰ δῇς μαμὰ τί εὐγενικιὰ ποὺ εἶνε καὶ ἔπειτα θὰ σὲ μάθῃ νὰ κάνῃς καὶ ὡραῖο κοκτέϊγ μὲ σάλτσα ἀπὸ ντομάτα.

Ἔτσι λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ ἡ Μὶς Μαὶη ἔγινε οἰκογενειακὴ φίλη. Ἦταν τακτικὴ κάθε Κυριακὴ στὸ τραπέζι... Καθισμένη μεταξὺ τοῦ Ἀρμάνδου καὶ τοῦ πατέρα του, διασκέδαζε ὅλους τοὺς καλεσμένους μὲ τὰ περίεργα ἀστεῖα της καὶ μὲ τὴν χαριτωμένη ἀμερικανικὴ προφορά της. Καὶ ἡ Μὶς Ἔμμα γελοῦσε ἀκόμη πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά της. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἡ Μαὶη κατώρθωσε νὰ τραβήξῃ τὴ συμπάθεια ὅλων. Ὁ Ἀρμάνδος ἦτο κατενθουσιασμένος μαζί της. Παρατοῦσε ὅλες τὶς διασκεδάσεις του τῆς Κυριακῆς, γιὰ νὰ βρίσκεται σπ'τι του κοντά της.

Μία Δευτέρα τὸ βράδυ ἐπιστρέφοντας ἡ Μαὶη στὴν πανσιὸν ὅπου ἔμενε ἔμαθε ὅτι κάποια κυρία τὴν περίμενε στὸ σαλόνι πρὸ μισῆς ὥρας.

Ἡ ἔκπληξή της ἦτο μεγάλη ὅταν βρέθηκε μπρὸς στὴ κ. Μπουσέ, τὴ μητέρα τῆς Ἔμμας. Ἔπειτα ἀπὸ τὶς συνηθισμένες χαιρετοῦρες ἡ κ. Μπουσὲ ἐξήγησε τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς της.

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ δεσποινὶς ὅτι τὸ θέμα μου εἶνε πολὺ λεπτό. Δὲν ξέρω πῶς ν' ἀρχίσω...Νά ! δηλαδή...ἡ κόρη μου Ἔμμα εἶνε ἐρωτευμένη μὲ τόν...κ. Ἀρμάνδο, τῆς εἶπε ἡ κ. Μπουσὲ κοκκινίζοντας ἕως τ' αὐτιά. Ἀλλὰ οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ κόρη μου ξέρουμε τὶς πραγματικὲς διαθέσεις τοῦ πατέρα του. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νά...νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἐὰν μπορέσω, ἀπάντησε ἡ Μαὶη μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἔδωσε θάρρος στὴν κ. Μπουσέ.

— Ναί ! δεσποινὶς Μαίη, εἴσθε Ἀμερικανίς, ἑπομένως εἴσθε καὶ τολμηρή. Ἐγὼ δυστυχῶς οὔτε καὶ ἡ κόρη μου ἔχομε αὐτὸ τὸ χάρισμα. Ἐσεῖς λοιπὸν θὰ μπορέσετε νὰ μάθετε ἀπὸ τὸν κ.Ντελακλὶν τί σκέπτεται γιὰ τὰ παιδιά μας...Θὰ ἤθελα δηλ. νὰ μοῦ προετοιμάσετε τὸ ἔδαφος.

— Πολὺ εὐχαρίστως. Θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω ὅλες τὶς σκέψεις τοῦ κ. Ντελακλὶν καὶ θὰ σᾶς πῶ τὸ ἀποτέλεσμα...

— Ἄ ! σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δεσποινὶς Μαίη...εἴσθε ἕνας ἀληθινὸς ἄγγελος.

Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Μαίη ἔμεινε μπρὸς στὸν καθρέφτη της γιὰ κάμποσην ὥρα διορθώνοντας τὰ μαλλιά της. Ἐπρόκειτο νὰ συναντήσῃ τὸν κ. Ντελακλὶν γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ εἶχε δώσει στὴν κ. Μπουσέ. Τὸ εὕρισκε βέβαια πολὺ περίεργο νὰ ἀνακατευθῇ αὐτὴ σὲ μιὰ ὑπόθεση ποὺ δὲν τὴν ἐνδιέφερε καθόλου. Ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια. Τὴν ἐνδιέφερε ἀφοῦ ἠσθάνετο κάποια συμπάθεια γιὰ τὸν Ἀρμάνδο. Πῶς λοιπὸν θὰ πήγαινε νὰ μιλήσῃ στὸν πατέρα του γιὰ τὴν δεσποινίδα Μπουσέ ;

Ἐπροτίμησε λοιπὸν ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν καὶ νὰ μὴν πάῃ πουθενά !

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα τὴν ὥρα τῆς ἀλληλογραφίας βρέθηκε μόνη μαζὺ μὲ τὸν πατέρα τοῦ Ντελακλίν. Θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀλληλογραφία ἦτο τόση πολὺ ποὺ δὲν τῆς ἔμενε καιρὸς γιὰ νὰ μιλήσῃ. Ἐσκέφθηκε λοιπὸν νὰ τὸ ἀναβάλλῃ γιὰ τὴν ἐπαύριο. Ἀλλὰ τὴ ἄλλη μέρα,ὁ Ἀρμάνδος τῆς ἐφάνηκε τόσον ὡραῖος μέσ'στὰ λουλούδια τοῦ γραφείου του, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ πάλιν τίποτε στὸν πατέρα του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Ντελακλὶν δὲν πῆγε στὸ γραφεῖο κ' ἔτσι ἔμεινε τὸ πρᾶγμα πάλιν ἐκκρεμές. Τὸ Σάββατον τέλος πάντων ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι ἡ Μαίη νὰ μιλήσῃ στὸν κ. Ντελακλίν. Ἐτοίμασε λοιπὸν κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο του, ἐχτύπησε καὶ ἐμπῆκε μέσα. Ἦτο ἕτοιμη ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλία της ὅταν ὁ κ. Ντελακλὶν γύρισε καὶ τῆς εἶπε ἀπότομα :

— Δεσποινὶς Μαίη. Γνωρίζετε τὸ Φοντενεμπλό ;

— Ὄχι κύριε.

— Λοιπὸν αὔριο θὰ πᾶμε μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὅλοι μαζὺ γιὰ νὰ τὸ μάθετε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε, ἀλλά...

— Μὴ μ' εὐχαριστῆτε. Πηγαίνετε σπίτι σας καὶ αὔριο στὶς 7 νὰ εἶσθε σπίτι μου. Ἀντίο σας. Ἡ Μαίη ἔφυγε χαρούμενη ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ της. Εἶχε ξεχάσει καὶ τὴν κ. Μπουσὲ καὶ τὴν κόρη της.

Ἡ ἐκδρομὴ ἦτο θαυμασία. Ἔφθασαν στὸ Μπαλμαιζὸν ὅπου καὶ ἔφαγαν. Ἡ κυρία Ντελακλὶν ἐπρότεινε νὰ κάνουν ἕνα περίπατο μὲ τὰ πόδια μέσ' τὸ δάσος. Ἔπῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ γυιό της καὶ ἐπροχώρησαν πρῶτοι,ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσαν ὁ κ. Ντελακλὶν καὶ ἡ Μαίη. Ἦταν ἡ καταλληλότερη στιγμὴ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν κόρη τῆς κυρίας Μπουσέ.

— Κύριε Ντελακλὶν θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ κάτι...

— Σᾶς ἀκούω ἀγαπητή μου δεσποινίς. Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Νά !... πρόκειται γιὰ μία νέα ποὺ γνωρίζουμε πολὺ καλὰ καὶ ἐσεῖς κι' ἐγώ.

— Καὶ τί ἔκαμε αὐτὴ ἡ νέα ;

— Σκέπτεται... νά ! σκέπτεται συχνὰ τὸν κ. Ἀρμάνδο... δηλαδὴ τὸν ἀγαπᾶ...

Ὁ κ. Ντελακλὶν ἐσταμάτησε γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπο τῆς Μαίη ἡ ὁποία εἶχε γίνει κατακόκκινη.

— Μάλιστα κύριε, βρίσκει ὅτι ὁ γυιός σας θὰ ἦτο ἕνας πολὺ καλὸς σύζυγος... Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὸ πῇ, παρακάλεσε ἐμένα νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Ἡ φίλη σας βρίσκει πῶς ὁ Ἀρμάνδος θὰ εἶνε καλὸς σύζυγος ;

— Μάλιστα.

Ὁ κ.Ντελακλὶν ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττᾷ περίεργα τὴ Μαίη ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἔστειλε ἐσᾶς καὶ δὲν ἤρχετο ἡ ἰδία, εἶπε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Μά ! φαίνεται ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος. Ἐφοβεῖτο μήπως τῆς δώσετε ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Λοιπὸν τί νὰ τῆς πῶ ;

— Νὰ τῆς πῆτε ναί ! ἁπλούστατα, ἐξακολούθησεν ὁ κ. Ντελακλὶν μὲ τὸ ἴδιο ὕφος.

Καὶ πρὶν προφθάσει νὰ πῇ τίποτε ἡ Μαίη αὐτὸς τῆς πῆρε τὰ δυὸ της χέρια καὶ τῆς λέγει :

— Ἀγαπητή μου Μαίη. Τὸ στρατήγημά σου ἐπέτυχε.

Ἡ Μαίη ὅμως δὲν κατάλαβε, ἢ μᾶλλον ἐνόμισε ὅτι ἡ ὑπόθεσις ποὺ τῆς εἶχαν ἀναθέσει εἶχε ἐπιτύχει. Καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ πῇ τὸ ὄνομα τῆς Ἔμμας ἀλλὰ ὁ ἐργοστασιάρχης δὲν τὴν ἄφησε.

— Ἀρκετὰ παιδί μου ! Τὰ κατάλαβα ὅλα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἦταν πολὺ ἔξυπνο αὐτὸ τέχνασμά σου. Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἔλεγες κατ' εὐθεῖαν ὅτι ἀγαπᾶ; τὸν γυιό μου. Ξέρω ἄλλως τε ὅτι σὲ ἀγαπᾶ καὶ αὐτός. Μοῦ τὸ εἶπε προχθές. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν παντρευθῆτε ; Εἴσθε καὶ οἱ δύο νέοι καὶ θὰ ζῆσετε εὐτυχισμένοι...

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐφάνηκε ὁ Ἀρμάνδος τρέχοντας νὰ τοὺς πῇ ὅτι ἡ μητέρα του τοὺς περίμενε ἐκεῖ κάτω στὸ βάθος τοῦ δάσους.

— Ἔλα ἐδῶ κατεργάρη, τοῦ λέγει ὁ πατέρας του καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν σκούντισε πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαίη. Ἰδοὺ τώρα τὸ χέρι σου στὴν ἀρραβωνιαστικιά σου.

Ὁ Ἀρμάνδος τὰ εἶχε χαμένα κοιτάζοντας, πότε τὸν πατέρα του καὶ πότε τὴν Μαίη, ποὺ καὶ αὐτὴ δὲν βρισκόταν σὲ καλύτερη θέσι ἀπ'αὐτόν.

— Μὰ πατέρα... εἶνε ἀλήθεια· κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ.

Ἕνα «ναί» τοῦ πατέρα του, ἔφτασε γιὰ νὰ ρίξῃ, τοὺς δύο νέους τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ἐνῶ ὁ κ. Ντελακλὶν μὲ σταθερὸ καὶ στρατιωτικὸ βῆμα καὶ μὲ σοβαρὸ ὕφος ἔφευγε γιὰ τοὺς ἀφῆσῃ μόνους.

Καὶ τότε ἡ Μαίη εὐτυχισμένη καὶ πρόσχαρη ἐψιθύριζε στὸ αὐτὶ τοῦ Ἀρμάνδου.

— Καλὰ θὰ κάνουμε, ἀγαπητέ μου, ν' ἀνάψωμεν ἕνα κερὶ γιὰ τὴ δυστυχισμένη δεσποινίδα Ἔμμα !.. Τῆς χρωστοῦμε τὴν εὐτυχία μας !...